

Syg. akt VI GC 370 /13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2014r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w Wydziale VI Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: SSR Jerzy Szafrąński

Protokolant: Agnieszka Kacała

po rozpoznaniu w dniu 11.03. 2014 r. w Wałbrzychu

sprawy z powództwa (...) **S. A. w P.**

przeciwko **M. C.**

o ustalenie

1. ustala, że tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydany przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, VI Wydział Gospodarczy z dnia 21 lipca 2010 r. w sprawie o sygn. akt VI GNc 1020/10 z powództwa M. C. przeciwko (...) Sp. z o.o. w P., zaopatrzone w klauzulę wykonalności w dniu 14 września 2010 r. utracił wykonalność z mocy prawa:

- w części, a to w zakresie należności głównej w wysokości 5.307 zł.

- w całości w zakresie odsetek ustawowych liczonych od:

kwoty 6.100 zł. od dnia 22.07.2008 r. do dnia zapłaty;

kwoty 1.830 zł. od dnia 09.08.2008 r. do dnia zapłaty;

kwoty 1.830 zł. od dnia 12.09.2008 r. do dnia zapłaty;

kwoty 2.440 zł. od dnia 26.09.2008 r. do dnia zapłaty;

kwoty 1.220 zł. od dnia 15.10.2008 r. do dnia zapłaty;

kwoty 4.270 zł. od dnia 19.02.2009 r. do dnia zapłaty i kosztów procesu w kwocie 2.639 zł.

2. zasądza od strony powodowej (...) S. A. w P. na rzecz pozwanego M. C. kwotę 698 zł tytułem kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Strona powodowa – (...) S. A. w P. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o ustalenie na podstawie art. 295 ustawy Prawo Upadłościowe i Naprawcze (Dz. U. 2012.1112 tekst jednolity- dalej ustawa), iż tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy z dnia 21 lipca 2010 r. w sprawie o sygn. akt VI GNc 1020/10 z powództwa M. C. przeciwko (...) sp. z o.o. w P., opatrzone klauzulą wykonalności, utracił wykonalność z mocy prawa w całości.

W uzasadnieniu strona powodowa podała, że początkowo działał pod firmą (...) sp. z o.o. w P. i przeciwko tej firmie został wydany przedmiotowy nakaz zapłaty. Następnie zmieniła firmę na (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością po czym przekształciła się w (...) Spółkę Akcyjną wobec czego na podstawie 553 § 1 k.s.h.

przysługuje jej czynna legitymacja procesowa. Dalej wskazuje, że postanowieniem z dnia 11 sierpnia 2010 r. Sąd Rejonowy w Koszalinie VII Wydział Gospodarczy ds. Upadłościowych i Naprawczych ogłosił upadłość układową powoda. Zgromadzenie wierzycieli, które zebrało się w dniu 10 maja 2011 r. wyraziło zgodę na zawarcie układu przez powoda. Warunki układu polegały na tym, że umorzeniu w całości ulegną odsetki i koszty, natomiast należność główna będzie podlegała redukcji o 30% a jej spłata będzie następować w ratach. Postanowieniem z dnia 18 maja 2011 r. w/ w Sąd zatwierdził wspomniany układ, a następnie postanowieniem z dnia 06 czerwca 2011 r. stwierdził zakończenie postępowania upadłościowego. W ocenie strony powodowej przedmiotowy tytuł wykonawczy jest wierzytelnością objętą układem z mocy prawa, gdyż powstała przed dniem ogłoszenia upadłości. Układ wiąże wszystkich wierzycieli, których wierzytelność według ustawy objęta jest układem, choćby nie zostały umieszczone na liście, tak jak w przypadku pozwanego, którego wierzytelność nie została ujęta na listach wierzytelności sporządzonych w ramach postępowania upadłościowego powoda. Zaprzecza jakoby umyślnie nie ujawnił pozwanego w tym postępowaniu, zatem wierzytelność pozwanego została zredukowana i rozłożona na raty zgodnie z zawartym układem. Zauważa, że postępowanie egzekucyjne dotyczące wierzytelności objętej z mocy prawa układem, wszczęte przed ogłoszeniem upadłości, ulega zawieszeniu z mocy prawa z dniem ogłoszenia upadłości, natomiast z dniem uprawomocnienia się zatwierdzającego układ z mocy prawa ulegają umorzeniu postępowania zabezpieczające i egzekucyjne prowadzonego przeciwko upadłemu, a tytuły wykonawcze lub egzekucyjne, które stanowiły podstawę do prowadzenia takich postępowań, **tracą z mocy prawa wykonalność**. Wskazuje również, że w dniu 18 września 2013 r. powziął informacje o wydaniu spornego nakazu zapłaty i wszczęciu przeciwko niej postępowania egzekucyjnego, a z uwagi na rygory wynikające z przepisów prawa cywilnego materialnego jak i procesowego, nie złożyła wniosku o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu. Uzasadniając interes prawny w wytoczeniu powództwa strona powodowa wskazała na konieczność usunięcia stanu niepewności prawnej związanej z zakresem zobowiązania powoda wobec pozwanego – zarówno do zasady jak i do wysokości. W razie nieuwzględnienia powództwa przez Sąd strona powodowa wnosiła o ustalenie, że przedmiotowy tytuł wykonawczy utracił wykonalność z mocy prawa w części, w zakresie kwoty głównej, odsetek oraz kosztów procesu a pozwany może dochodzić pozostałej kwoty na warunkach określonych w pkt. 3 postanowienia Sądu Rejonowego w Koszalinie VII Wydział Gospodarczy ds. Upadłościowych i Naprawczych z dnia 18 maja 2011 r. w sprawie o sygn. akt VII GUp 22/10.

Strona powodowa wniosła również o zabezpieczenie jej roszczenia poprzez dokonanie zawieszenia postępowania egzekucyjnego w sprawie KM 16/13, o którym powzięli wiadomość dnia 18 września 2013 r. oraz uchylenie wszystkich dokonanych zajęć.

Sąd postanowił zabezpieczyć roszczenie powoda, aby w obrocie prawnym przestały funkcjonować dwa tytuły.

Powód wystarczająco uprawdopodobnił interes prawny w zabezpieczeniu roszczenia, wobec czego Sąd przychylił się do tego wniosku.

W odpowiedzi na pozew pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego według norm. W uzasadnieniu wskazuje, że oddalone powinny być obydwie alternatywne żądania. Podstawa prawna tj. art. 295 ustawy na którą powołuje się strona powodowa pozwala na ustalenie, że tytuł wykonawczy został pozbawiony wykonalności. W niniejszej sprawie prowadzone było postępowanie egzekucyjne z przedmiotowego nakazu zapłaty wobec strony powodowej, które zakończyło się wyegzekwowaniem należności w całości, zatem odpadła przesłanka dysponowania przez powoda interesem prawnym, koniecznym do prowadzenia sprawy o ustalenie. Pozwany zarzuca stronie powodowej, że mogła skierować powództwo przeciwegzekucyjne na podstawie art. 840 k.p.c. zgłaszając w nim zastrzeżenia co do wykonalności tytułu na podstawie którego prowadzona była egzekucja, czego jednak nie uczyniła. Nadto zarzuca stronie powodowej umyślne działanie w pominięciu wierzytelności pozwanego w prowadzonym postępowaniu upadłościowym.

Strona powodowa w piśmie procesowym z dnia 02 stycznia 2014 r. podnosi, że nadal ma interes prawny w rozstrzygnięciu przez Sąd o jego żądaniu, gdyż przesądzenie przez Sąd w ramach niniejszego procesu o kwestii zasadności powództwa zakończy spór pomiędzy stronami co do zakresu ewentualnego roszczenia pozwanego.

Dodatkowo powód kwestionuje zarzut pozwanego dotyczący powództwa przeciwegzekucyjnego i wskazuje, że przepis art. 295 ust. 2 ustawy ma charakter *lex specialis* względem art. 840 k.p.c. Nie zgodziła się również z zarzutem pozwanego jakoby umyślnie pominął pozwanego w postępowaniu upadłościowym uzasadniając to tym, że w toku postępowania upadłościowego nie miała wiedzy o istniejącym tytule wykonawczym, gdyż przedmiotowy nakaz zapłaty odebrała osoba nieuprawniona do odbioru korespondencji a zarząd spółki nie miał w ogóle o tym fakcie wiedzy. Strona powodowa natomiast zarzuciła pozwanemu brak odniesienia się do kwestii doręczenia mu zawiadomienia o ogłoszeniu upadłości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 lipca 2010 r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI GNc 1020/10 z powództwa M. C. przeciwko (...) Sp. z o.o. w P., który został następnie zaopatrzony w klauzulę wykonalności.

Dowód: nakaz zapłaty z dnia 21 lipca 2010 r. znajdujący się w aktach sprawy

o sygn. akt VI GNc 1020/10 wraz z potwierdzeniem odbioru

W dniu 22 lipca 2010 r. dłużnik złożył wniosek o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu.

Dowód: wniosek dłużnika z dnia 22 lipca 2010 r. – k. 102

Strona powodowa zmieniła firmę z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością a następnie przekształciła się w spółkę akcyjną i obecnie działa pod firmą (...) Spółka Akcyjna

Dowód: - postanowienie Sądu Rejonowego w Koszalinie IX Wydział

Krajowego Rejestru Sądowego – k. 35

- Odpis z KRS strony powodowej – k. 10

Pozwany wszczął przeciwko stronie powodowej postępowanie egzekucyjne, które zakończyło się wyegzekwowaniem całej należności.

Dowód: - zawiadomienie z dnia 12 września 2013 r. o wszczęciu egzekucji – k. 17

- wezwanie do złożenia wyjaśnień – k. 18

- zajęcie wierzytelności w Urzędzie Skarbowym w B. – k. 19

- zajęcie wierzytelności w (...) Urzędzie Skarbowym – k.20

- postanowienie o zakończeniu postępowania z dnia 08 października 2013 r.

– k. 71.

W dniu 11 sierpnia 2010 r. Sąd Rejonowy w Koszalinie VI Wydział Gospodarczy ds. Upadłościowych i Naprawczych ogłosił upadłość układową strony powodowej. Postawieniem z dnia 18 maja 2011 r. w/w Sąd zatwierdził układ przyjęty przez wierzycieli na zgromadzeniu wierzycieli w dniu 10 maja 2011 r. W dniu 31 maja 2011 r. powyższy Sąd stwierdził z dniem 26 maja 2011 r. prawomocność postanowienia z dnia 18 maja 2011r. Orzeczeniem datowanym na 06 czerwca 2011r. w/w Sąd stwierdził zakończenie postępowania upadłościowego powoda. Postanowienie to uprawomocniło się 24 czerwca 2011 r. co zostało stwierdzone przez powyższy Sąd w orzeczeniu z dnia 06 lipca 2011 r.

Dowód: - postanowienie z dnia 11 sierpnia 2010 r. – k. 36;

- postanowienie z dnia 18 maja 2011 r. – k. 37;
- postanowienie z dnia 31 maja 2011 r. – k. 38;
- postanowienie z dnia 06 czerwca 2011 r. – k. 40;
- postanowienie z dnia 06 lipca 2011 r. – k. 43.

Pozwany figuruje w spisie wierzycieli z dnia 30 czerwca 2010 r. pod pozycją 626. Pismem z dnia 19 sierpnia 2010 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zgłoszenia swoich wierzytelności, jednakże przesyłka zaadresowana na adres siedziby pozwanego tj. (...)-(...) W., ul. (...), została dwukrotnie awizowana. Taki adres widnieje również w odpisie KRS pozwanego.

Dowód: - wyciąg ze spisu z dnia 30 czerwca 2010 r. – k. 44

- pismo z dnia 19 sierpnia 2010 r. – k. 45
- kserokopia koperty – k. 46
- odpis z KRS pozwanego – k. 51.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo sformułowane alternatywnie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań nie sposób zgodzić się z zarzutem strony pozwanej, jakoby powód umyślnie nie ujawnił wierzyciela (tu pozwanego) w postępowaniu upadłościowym. Treść art. 290 ust. 1 ustawy określa kogo wiąże układ. Od zasady, że układ obejmuje wszystkich wierzycieli, których wierzytelności według ustawy są nim objęte, art. 290 ust. 2 wprowadza wyjątek, zgodnie z którym układ nie wiąże tych wierzycieli, **których wierzytelności upadły nie ujawnił** i którzy **nie uczestniczyli w postępowaniu upadłościowym**. Treść tego przepisu jednoznacznie wskazuje, że układ nie wiąże wierzyciela tylko wtedy, **gdy obydwa te elementy wystąpią łącznie**. Pominięcie któregoś wierzyciela samo w sobie nie wyłącza wierzytelności tego wierzyciela z układu. Wyłączenie następuje tylko wtedy, gdy pominięcie to było umyślne i gdy wierzyciel ten nie brał udziału w postępowaniu. Określenie, czy upadły umyślnie pominął jakiegoś wierzyciela, można ustalić na podstawie ksiąg i innych dokumentów upadłego. O umyślnym nieujawnieniu wierzyciela można więc mówić, gdyby upadły w toku postępowania upadłościowego nie ujawnił jakiegoś wierzyciela, mimo iż na podstawie ksiąg i innych dokumentów upadłego było oczywiste, że dana osoba wierzycielem była (por. F. Zedler – Komentarz do ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze). Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy nie można mówić o umyślnym pominięciu wierzyciela, albowiem strona powodowa poczyniła kroki aby wierzyciela zawiadomić, ujawniła go również na spisie wierzycieli. Z przepisu art. 290 p.u.i.n. wynika, że układ wiąże wszystkich wierzycieli, których wierzytelności według ustawy objęte są układem, choćby nie zostały umieszczone na liście. Przez wierzyciela należy rozumieć każdego wierzyciela, którego układ dotyczy. Bez znaczenia jest więc okoliczność, czy wierzyciel uczestniczył w zgromadzeniu wierzycieli, na którym przyjęto układ, czy głosował za lub przeciw układowi, czy zgłaszał lub nie zarzuty do układu albo czy był umieszczony na liście wierzycieli (**vide:** wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 14 listopada 2011 r., sygn. akt III SA/Gl 1002/11 – wydany na tle rozliczeń podatkowych upadłego).

W ocenie Sądu orzeczenie ustalające, iż przedmiotowy tytuł wykonawczy utracił wykonalność z mocy prawa w całości nie mogło zapaść. Strona powodowa w uzasadnieniu pozwu wskazała, że nie uznaje wierzytelności, które wynikają z tytułu wykonawczego. W tej sytuacji przysługiwały jej odpowiednie środki prawne, z których strona powodowa mogła skorzystać a tego nie uczyniła. Podnoszenie na obecnym etapie sprawy, iż korespondencja sądowa została odebrana przez osobę do tego nie uprawnioną oraz kwestionowanie wierzytelności przysługujących pozwanemu a wynikających z nakazu zapłaty nie mogą w żadnym wypadku znaleźć uzasadnienia w niniejszym postępowaniu.

Wobec uprawomocnienia się orzeczenia z dnia 21 lipca 2010 r. Sąd uznał iż kwota zasądzona nakazem zapłaty należna była pozwanemu M. C. wobec czego nie było możliwości aby ustalić utratę wykonalności tytułu wykonawczego z mocy prawa w całości.

Natomiast Sąd zgodził się z żądaniem alternatywnym zgłoszonym w pozwie.

Zgodnie z treścią art. 290 ustawy układ wiąże wszystkich wierzycieli, nawet tych którzy nie zostali umieszczeni na liście. Na zgromadzeniu wierzycieli ustalono, iż należność główna będzie podlegała redukcji o 30% a odsetki i koszty ulegną umorzeniu. Taki układ został zatwierdzony przez Sąd Rejonowy w Koszalinie postanowieniem z dnia 06 czerwca 2011 r. W przedmiotowej sprawie należność główna powinna ulec redukcji o kwotę 5.307 zł., zatem pozwanemu należy się z układu kwota 12.383 zł. bez odsetek ustawowych liczonych od:

kwoty 6.100 zł. od dnia 22.07.2008 r. do dnia zapłaty;

kwoty 1.830 zł. od dnia 09.08.2008 r. do dnia zapłaty;

kwoty 1.830 zł. od dnia 12.09.2008 r. do dnia zapłaty;

kwoty 2.440 zł. od dnia 26.09.2008 r. do dnia zapłaty;

kwoty 1.220 zł. od dnia 15.10.2008 r. do dnia zapłaty;

kwoty 4.270 zł. od dnia 19.02.2009 r. do dnia zapłaty i kosztów procesu w kwocie 2.639 zł.

To, że pozwany wyegzekwował pełną kwotę wraz z kosztami i odsetkami nie oznacza, że powód nie miał interesu prawnego, aby wystąpić z powództwem o ustalenie. Sąd uznał, że w ramach tego procesu powód ten interes prawny wykazał. Sąd nie zajmował się w tym postępowaniu sposobem rozliczeń między stronami w zakresie kwot ściągniętych przez komornika, czy sposobem płatności kwot należnych wierzycielowi z układu. Jak wynika z postanowienia Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 18.05.2011 r. (pkt 3) wierzyciel posiadając zredukowaną wierzytelność do kwoty 12.570 zł do miesiąca listopada 2013 r. powinien był otrzymać od upadłego kwotę 6.285 zł., a nie otrzymał nic. Dlatego też sąd nie ustalał iż spłata wierzytelności układowej powinna odbywać się na podstawie pkt.3 tegoż postanowienia pozostawiając tę kwestię do rozstrzygnięcia stron, bądź do innego postępowania.

Zgodnie z art. 140 ust. 1 ustawy postępowanie egzekucyjne dotyczące wierzytelności objętej z mocy prawa układem, wszczęte przed ogłoszeniem upadłości, **ulega zawieszeniu** z mocy prawa z dniem ogłoszenia upadłości. Z kolei według art. 295 ustawy z dniem uprawomocnienia się postanowienia zatwierdzającego układ z mocy prawa **ulegają umorzeniu** postępowania zabezpieczające i egzekucyjne prowadzone przeciwko upadłemu w celu zaspokojenia należności objętych układem, a tytuły wykonawcze lub egzekucyjne, które stanowiły podstawę do prowadzenia takich postępowań, tracą z mocy prawa wykonalność. Zgodnie z ust. 2 tego przepisu Sąd z urzędu wyda postanowienie stwierdzające umorzenie postępowań egzekucyjnych i zabezpieczających oraz utratę wykonalności sądowych tytułów wykonawczych i egzekucyjnych. Utrata mocy albo umorzenie następuje z mocy ustawy nawet jeśli poszczególne tytuły albo postępowania nie zostały wskazane w postanowieniu wskutek braku wiadomości o ich wydaniu, bądź prowadzeniu. Przyjęcie i zatwierdzenie układu nie ma wpływu na samo istnienie objętej nim wierzytelności, lecz wyznacza granice jej egzekwowalności lub inne sposoby zaspokojenia, **obowiązujące tak długo, jak długo zatwierdzony układ wiąże oraz pod warunkiem, że zostanie wykonany**. Uchylenie układu uchyla powyższe skutki jego zawarcia i sprawia, że objęta nim wierzytelność staje się wierzytelnością egzekwowalną w jej pierwotnej wysokości lub też podlegającą zaspokojeniu w sposób zgodny z treścią pierwotnego zobowiązania dłużnika (**vide**: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2013 r., sygn. akt V CSK 416/12).

Przepisy nie normują wyraźnie kwestii, czy po ogłoszeniu upadłości z możliwością zawarcia układu dopuszczalne jest wszczęcie przeciwko upadłemu postępowania egzekucyjnego. Nie powinno jednak budzić wątpliwości, że zakaz kontynuowania postępowań egzekucyjnych i zabezpieczających, wyrażający się w ich zawieszeniu z mocy prawa,

odnosi się a fortiori do wszczynania tych postępowań (tak też S. Gurgul, s. 516). Zakaz wszczynania postępowań egzekucyjnych dotyczy wszakże tylko wierzytelności, które z mocy prawa są objęte układem. (tak: A. Jakubecki, Komentarz do art. 140 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze).

W niniejszej sprawie mamy do czynienia z powyższą sytuacją. Na mocy art. 290 ust. 1 ustawy układ wiąże wszystkich wierzycieli, których wierzytelności według ustawy objęte są układem, choćby nie zostały umieszczone na liście, natomiast zgodnie z art. 272 ustawy układ obejmuje wierzytelności powstałe przed dniem ogłoszenia upadłości dłużnika. Nie ulega wątpliwości, że sporna wierzytelność powstała przed dniem ogłoszenia upadłości, zatem z uwagi na powyższe postępowanie egzekucyjne nie mogło być wszczęte przez pozwanego.

W tym miejscu należy odnieść się do zarzutu strony pozwanej, dotyczącego nie zgłoszenia przez stronę powodową powództwa przeciwegzekucyjnego, o którym mowa w art. 840 k.p.c. Jak wskazuje się w judykaturze okoliczność, że pozwany zgłosił wierzytelność w postępowaniu upadłościowym, nie jest zdarzeniem, o jakim mowa w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., mogącym stanowić podstawę pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności (**vide**: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 31 stycznia 2005 r., sygn. akt I ACa 687/04). Sąd podziela stanowisko strony powodowej skazane w piśmie z dnia 02 stycznia 2014 r., że co prawda wierzytelność pozwanego nie została umieszczona na liście wierzytelności jednak zastosowanie znajdzie tutaj art. 290 ust. 1 ustawy o czym wyżej.

Pismo z dnia 19 sierpnia 2010 r. wzywającego pozwanego do zgłoszenia wierzytelności zostało dwukrotnie awizowane, mimo iż wysłano je na adres siedziby, który jest wskazany w dołączonym do akt sprawy odpisie KRS pozwanego. W ocenie Sądu oczywista omyłka pisarska w określeniu firmy pozwanego nie powinna stanowić problemu w doręczeniu jej prawowitemu adresatowi. Pełnomocnik strony pozwanej nie odniósł się do tego w odpowiedzi na pozew, wobec czego Sąd uznał tę przesyłkę za skutecznie doręczoną. Zgodnie z art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Przewidziane w art. 230 k.p.c. przyznanie dorozumiane dotyczy tylko twierdzenia o faktach, co do którego przeciwnik nie wypowiedział się, a mógł to uczynić. Inaczej mówiąc, przepis ten stwarza domniemanie przyznania jedynie faktów niezaprzeczonych przez stronę (vide: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2010 r., sygn. akt III CSK 36/10).

Sąd postanowił oddalić dowód z zeznań świadka J. S. oraz stron postępowania, gdyż były nieprzydatne dla stwierdzenia okoliczności kwestionowania wierzytelności pozwanego objętej spornym tytułem wykonawczym wobec istnienia prawomocnego tytułu egzekucyjnego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 21 lipca 2010 r.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, orzeczono jak w pkt I wyroku.

O kosztach orzeczono w pkt II wyroku stosując art. 100 k.p.c. stosowane odpowiednio do alternatywnie sformułowanego powództwa co oznacza, że powód wygrał w 30%. Strona powodowa poniosła koszty w kwocie 3.272 zł, natomiast pozwany w kwocie 2.417 zł. Dokonując proporcjonalnego rozdzielenia kosztów po zaokrągleniu daje sumę 698 zł, którą Sąd zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanego.